

HEMATOM, SPISOVATEL A ŠŤASTNÝ KONEC

I

Kde jinde bloudit, než v temném pokoji s cinkajícími lžičkami? Klást nohu před druhou a blouznit v myšlenkách. Doufat, že alespoň některá z nich je opravdová, pevná, a ne jen výmyslem a touhou.

Zírat na sublimaci oka čajového sáčku v kouřící vodě. Sledovat sublimaci vlastního času. Jsem utajen v zapomnění své vlastní mysli.

Vrátil jsem se z ciziny. Když jsem přijel, vydal jsem knihu. Měla úspěch. Já byl úspěšný. Ne, to ta kniha. Teď už jsou plakáty pryč. A nyní pracuji jako revizor.

Sledoval jsem vlnící se křivku její siluety. Toužil po polibku něžného těla a doufal v rudé rty jejího úsměvu. Klátící se hlava v davu, stejně kulatá jako ty ostatní. Přesto jiná. Okolo očí se táhly černé nitky. V důlcích se kutálely hnědé kuličky. Prosebně se do mě zavrtávaly. Chtěl jsem ji pohladit po vlasech, přitáhnout k tělu a šeptat. Tak potichu, aby to slyšela jen ona a hvizd větru v mých ústech. Přimhouřila oči, koutky se protáhly do úsměvu. Ukázala bílé zoubky. Depozitář antických gem. Na teplé pokožce se objevila ranní rosa. Chtěl jsem ji vzít do dlaní a pohrávat si s ní. Jako malé dítě, které neví, že umře při autonehodě své matky. Bezstarostně a s nadějí v krásnou budoucnost. V očích se lesklo očekávání. Touha zdaru a pochopení. Věděl jsem, že to udělám znovu. I přesto, že jsem ji tak miloval. Alespoň chvíli. Jako každou.

„Bude to osm set, slečno. Tu jízdenku už máte projetou.“

„Ale já to tady neznám, opravdu, ztratila jsem se a pak jsem musela jet nazpátek a zapomněla jsem, že už mi lístek neplatí.“ Její rty o sebe prosebně mlaskaly. V horečném sepětí sil se jí do tváří nahrnuly sliny a teď se jejich matná rozkoš objevila i na hrbolcích úst. Utřela si je a opět mě topila v hlubokých očích.

„O půlnoci je metro zavřené.“

„No a?“ Čelo zorala do pravidelných čar. V kožíšku řas by se ztratil i zkušený myslivec. Či milenec. Na krku měla hnědé korále, pod nimi se vzpouzela malá ňadra. Rosa skapávala, Newton ji volal dolů.

„Kdybyste na tuhle jízdenku jezdila v kuse, tak byste musela jezdit i přes noc.“

„Prosím?“ Při pohledu na její uši jsem se ztrácel v chrámu kleneb. Nebeský architekt toužil po svatyni a mně ji dal přímo zde. Několik set metrů v podzemí. Chtěl jsem, toužil jsem, ji pohladit! Horkou dlaň položit na její zátylek a vdechovat její tep.

„Máte to označený už včera ve čtyři večer. Takže tu asi bloudíte i přes noc.“

Neodpověděla. Jen pomalým šklubem přejela masitým jazykem kůru úst. Byla v rozpacích. Poškrábala se na krku. V záňadří pukalo.

„Aha, tak to pardón. Asi jsem musela omylem vyhodit ten platnej lístek a tenhle mi zůstal. Nešlo by to nějak udělat? Jsem tu jenom krátce a fakt nemám moc peněz.“

Šlo by to! Dej mi svou lásku, celé tvé mládí! Daruj mi každý dech i vzdech, každou tvou touhu, tvou skromnou duši! Budu ji hýčkat, chránit před mrazem, ovívat skrze vedra, líbat její nezdolnou dokonalost! Udělám pro tebe všechno, má malá, jen mi slib, že budeš navždy má!

„Bohužel. Bude to osm set.“

Zaskřípaly brzdy. V rukách jsem ucítil suchý pot peněz. Má tužka poškrábala tenký papír. Lehké trhnutí. Bez rozloučení odešla. Dveře klaply za sonátou mého srdce. Obří plechový had, který pozřel půlku města, se rozjel do útrob svého rozlehlého království. A já mu sloužil. Tupě jsem pochleboval vládci bez očí, byl jsem jen pěšákem, kteří umírají pouze pro statistiku.

Slunce spadlo a muselo se někde rozbít. Svět pohltila zima a tma. Olověné zuby nekonečného pásu se mi celý den vysmívaly. Točily se stále dokola a čekaly, než někdo škobrtne a padne do jejich obnažených tesáků.

„Dobry den, kontrola lístků, prosím.“

„Nemam, vole.“

„Tak to budete muset zaplatit. Bude to osm set.“

„Ses posral, ne?“

„Prosím, osm set korun.“

„Vole, nedám. Co mi uděláš?“

„Budete se mnou muset jít na policejní stanici.“

„To určitě. Tam už znova nejdu.“

Spadlo slunce a muselo se někde rozbít. V hlavě jsem cítil všechny jeho střepy. Pálily, tavily se, trnuly. Prodíraly se myšlenkami a rozřezávaly je na malé anekdoty, na nicotné zapadliny, na archeologická naleziště. Skanzen mého života.

II

Už jsem musel otevřít oči. Žárovka nade mnou bzučela nehybným svistem. Doufal jsem, že si mě nevšimne a já se budu moci odplížit pryč. Ale zároveň jsem moc dobře věděl, že jakmile se pohnu, zbarví se do ruda a já budu odveden na operaci. Takhle to tady dělali všem. Nebo jsem si to jen myslel. Možná jsem zase snil. Vzpomínky se mi motají s touhou. Venku někdo tančil.

Poslouchal jsem ozvěny tlápot medvědích akrobatů. Chtěl jsem se na představení podívat, ale jestli jsem nechtěl být odhalen, tak jsem se nesměl pohnout. Vydloubl jsem si oko a nechal jej spadnout na zem. Odkutálelo se pode dveřmi.

Všude byli medvědi lední. To mi zkazilo estetické puzení. Doufal jsem v hýření hnědých tlustokabátců. Místo toho vzduchem létaly cípy bílých křídel. Nebyli to medvědi! Andělé. Nebo motýli? Můry.

Měl bych je do jedné zahubit. Ale proč nabourávat systém, který je zavedený a funguje? Žádný z filosofů státu nikdy netvrdil, že status quo musí vyhovovat všem. Hlavně že vyhovuje většině. A nebo bohaté menšině. Pokoušet se o změnu by bylo jako chtít po medvědovi, aby tančil s můrou.

To se tady ale dělo!

Mé oko se přiblížilo, abych si je mohl prohlédnout více zblízka. Medvědovy mohutné tlápoty rozdrápaly lehkou konstrukci křídel můry a tenoučké tělíčko spadlo neslyšně na zem. Nikdo se neotočil. Přišla uklízečka a vše zametla pod koberec. Včetně mého oka.

Všude byla tma. Zděšeně jsem si ohmatl obličej. Bulva v důlku. I druhá. Ulevilo se mi. Těžko říct, kdo mi jej vrátil. Ale raději se o tom nebudu před nikým zmiňovat. A budu doufat, že i ostatní zachovají diskretnost. Přeci jen se v novém prostředí nechci uvést jako ten, co první den ztratil oko.

„Pojďte dál.“

Někdo vešel a o něčem mluvil. Byl upravený a krásný. Mluvil pomalu a klidně. Prý, že mě to nebude bolet, úspěšnost je na sedmdesát šest procent. Už to i prý několikrát dělal. Podepsal jsem mu papír, asi potřeboval zaplatit. Pak jsem ho propustil. Něco mumlal o tom, že se zase všechno vrátí do normálu, ale já neměl pocit, že by se něco změnilo.

Bloudil jsem pokojem a v uších mi bzučelo milostné objetí stříbrných lžiček. Filigránové rukojeti splývaly v horečném aktu a já se na tu krásu nemohl podívat. Chtěl jsem též být součástí toho procesu, ale byl jsem vyčleněn. Jsem jen pouhý konzument, který pár let bude vydychávat několik set tisíc miliónů kubíků vzduchu a pak umře.

„Nebojte se, neumřete. Uděláme všechno proto, aby vše bylo zase tak, jak dřív.“

Nechápu, proč mi to ty můry pořád opakovaly. Samé věty oznamovací. Jen kdyby byla jediná tázací! Zjistily by, že já nechci nic tak, jak to bylo. Jen jsem vykrádal kusy papírů z kožených tlam černých pasažérů. A když mě ta hora mramorových svalů zbilá do bezvědomí, v podstatě mě jen oficiálně poslala tam, kam už jsem za živa několik měsíců patřil.

Něco mi užizly. Celou dobu mi v uších ševalil třepot lehkých křídel můr. Vnímal jsem klenby svého těla, jak se bortí a padají do tratoliště dějin. Musel se ale ukázat deratizér. Všechny pohyby byly rychlejší, ukvapenější, v dálce něco pípalo. Pořád na mě křičeli. Pokoušel jsem se usnout a doufal jsem, že už to brzy skončí.

III

Měl jsem prý chronický hematom. Naštěstí na něj prý přišli dříve a myslí si, že by se daná situace neměla opakovat. Má nehoda při zaměstnání byla vlastně štěstím, že na něj přišli. Jinak bych prý mohl mít i psychické problémy, zvláštní představy či výpadky paměti. Zda li to bude mít nějaké další následky, se uvidí. S úsměvem mi tvrdili, že doufají, že nikoli.

Nebylo mi zprvu jasné, co byly ty můry zač, proč mě zajaly a operovaly. Pak, když už jsem trochu nabyl vědomí, mi došlo, že jsem pracoval pro podzemní dráhy. Pravděpodobně mezi nimi byly nějaké nesrovnalosti. Zeptal jsem se na to souseda. Jedním okem mrkal rychleji než druhým, na špičce nosu brýle bez skel. Bylo mu naprosto jasné, o čem mluvím. Ale tady mi o tom nemohl vykládat. Až přijde čas, vše se dozvím.

Čas nepřišel. S broukem v hlavě mě pustili. Na ústředí mi řekli, že až se na to budu cítit, můžu se opět vrátit do jejich řad.

„Jsem naprosto v pořádku, můžu začít hned,“ odpověděl jsem jim. A tak jsem začal hned.

Všechno ale bylo trochu jiné. Pomalu se mi vracel starý svět. Rozeznával jsem metro a hady, lidi i medvědy. V tomto zvláštním stavu bezčasí života jsem přečkal týden. Pak se mělo vše změnit.

Ale nezměnilo. Život mi protékal mezi prsty a já jej nechytal. Každým dnem jsem stál u eskalátoru a bral lidem peníze. Už mě netrápily myšlenky, představy, touha běžet dál a žít. Ve svém zajetí jsem se stal volným. Nemoc byla vyléčena. Puzení odjet a být středobodem veškerého stvořeného zmizela s ní.

Dívky byly dcery mých známých, ženy manželky těch druhých. Já jsem byl středníkem cesty odněkud někam. Byl jsem výmolem v bobové dráze žití. Byl jsem jistotou černých pasažérů. Mohli se spolehnout, že zde budu stát. Nikam neodcházím, nikam nesměřuji. Jsem stále tady. To je mé poslání.

Nikdy jsem již nenapsal ani řádku. I přesto, že mě o to žádali. Nikdy jsem psát neměl. Mám být zde, u buzičího eskalátoru a brát lidem peníze. Být opravdu prospěšný společnosti.

Ale občas se sám sebe ptám: neschází ti něco?

Rodina?

Láska?

Přátelé?

Hematom?